

ΜΠΟΥΚΑΝΤΟ

- Και πόσο μοιάζουν με ζωντανές ή κοιλίες αυτές!
- Ναί, εν' αλήθεια.
- Νομίζει κανείς πως βλέπει τις ίδιες κυρίες του παλιού καιρού.
- Ή τα φαντάσματά των.
- Τι τρέλλα!... Δεν μιλάς, Κρέτα;
- Τι να πω.
- Ότι σκέπτεσαι. Τι σκέπτεσαι να κάνεις τώρα;

Ός τόσο η Κρέτα εΐταν αποφασισμένη να σώση μένο της από τον παροξυσμό αυτό της τρέλλας του. Σε λίγο έπρεπε ναρθεί κι' αυτός· η παρουσία της δεν έπρεπε να γίνη αντίληψη. 'Αλλά πού να κρυφτεί; Δεν υπήρχε εκεί κανένα έπιπλο πού να μπορούσε να την κρύψει και να παρακολουθίη συγχρόνως τις κινήσεις του. Μά η αδελφή μου είχε προβλέψει όλα αυτά τα εμπόδια σου. Μά η αδελφή μου είχε πρόβλεψει όλα αυτά τα εμπόδια σου! Οι κοιλίες εΐταν οι αντίηλές της! 'Ε! δά έμπαινε κι' αυτή μεταξύ τους! Θα γινότανε κι' αυτή κοιλία! Τι φοβικό θάρρος έπρεπε να έχη γι' αυτό! Την είδα ν' ανακατεύη όλα αυτά τα νευροπάστα, να τα βγάλει τα σκονισμένα της ρούχα, την περούκα, το σάλι για να τα φορέση η ίδια. 'Εβαζε ψιμύθια, πρόσχε στις λεπτομέρειες για να κοιτάξη, να τα εξετάξη και να διαλέγη στο τέλος ένα, πού της ταίριαζε καλύτερα στο μπόι της, της Μαρίας 'Αντουανέτας. Της έβγαλε τα σκονισμένα της ρούχα, την περούκα, το σάλι για να τα φορέση η ίδια. 'Εβαζε ψιμύθια, πρόσχε στις λεπτομέρειες για να κοιτάξη, να τα εξετάξη και να διαλέγη στο τέλος ένα, πού της ταίριαζε καλύτερα στο μπόι της, της Μαρίας 'Αντουανέτας. Της έβγαλε τα σκονισμένα της ρούχα, την περούκα, το σάλι για να τα φορέση η ίδια. 'Εβαζε ψιμύθια, πρόσχε στις λεπτομέρειες για να κοιτάξη, να τα εξετάξη και να διαλέγη στο τέλος ένα, πού της ταίριαζε καλύτερα στο μπόι της, της Μαρίας 'Αντουανέτας.

Έντούτοις μιλούσε και μου έλεγε με μιά φωνή άγρια:

— Αφρό με, πήγαινε.

Και συγχρόνως μαζί με τα ρούχα της μου πέταξε και την άλλη την κοιλία, άδρανή και απογυμνωμένη.

— Παρ' την, ντσο' την και κρύφ' την, μου είπε.

Τη στιγμή εκείνη ένα κλειδί αντίχρησε στην κλειδωνιά της όλοπόρτας και, από την ταραχή πού μ' έπιασε, άφησα να πέση η κοιλιακάνοντας ένα θόρυβο βαθύ, υπόκοφο στο ταπέτο... Εΐταν ο θυρωρός. Έρχόταν να μς ειδοποίηση ότι ο Τίμπαλντ, ενώ ερχότανε, σταμάτησε στο γειτονικό κατηλειό κι' ότι δε θ' άργουσε να φτάση. Μου ζήτησε συγχρόνως και τα χρήματα πού του είχα υποσχεθεί.

Μόλις εξαφανίστηκε ο θυρωρός, συναποκομίζοντας και το πουριμπαόρ του, η Κρέτα, έμψυχώθηκε πάλι και μ' έσπρωξε πίσω από ένα παραβάν πού μόλις μ' έκυρβε.

— Είπα έκαστο φορές να φύγης, μου είπε. Τώρα εινε πολύ άργά. Κρύψου εκεί!

Κρύφτηκα και σώπασα, περιμένοντας τεντώνοντας, τ' ατί μου ν' ακούσει και τόν παραμικρό θόρυβο... Της έφώναξα σιγά σιγά, θέλοντας να καθησυχάσω, μα εκείνη δε μ' άπαντούσε.

Όταν άκουσα πάλι το θόρυβο ενός κλειδιού στην κλειδωνιά ανατριχίασα. Εΐταν ο Τίμπαλντ αυτή τη φορά, είμουν βέβαιος. 'Αναγνώρισα το βήμα του, βήμα μεθυσμένου ανθρώπου, γιατί ήτρελλα του, αλλοίμονο! περιλάμβανε και το αλκοόλ.

Κι' αναρωτήθηκα τότε αν θα έπρεπε ή όχι να είμαι ευχαριστήμενος για τη μέθη του. Μερικά έπιπλα σπρωχτήκανε. Ή φωνή του μου φάνηκε πού παιδική από άλλοτε και τόν άκουσα να λέη διάφορα χαϊδευτικά επίθετα. Καθησύχασα.

Μά σε λίγο ή άγωνία μου με ξανάπιασε.

Τι έκανε η Κρέτα; Διατηρούσε την άκνησία της. Θα μπορούσε να παΐξη ως το τέλος το φρικώδη αυτό ρόλο της...

— Άξαφνα άκουσα ένα θόρυβο μονότονο, κανονικό, όμοιο μ' εκείνο πού άκούει κανείς στις καμίνες των ατμοπλοίων, όταν πέφτει ή άγκυρα. Θα έλεγε κανείς πως εΐταν ο τριγμός μίας τροχαλίας πού ανεβάζει το σκονί. Τι εσήμαινε τάχα αυτό; 'Ο ίδρωτας με πλημμύριζε, έπεφτε άπάνω στην παράξενο σύντροφό του κρυφώνα μου, την κοιλία της Μαρίας 'Αντουανέτας, της οποίας τα μέλη έσφιγγα, χωρίς να θέλω. 'Απ' αυτήν έβγαине μιά μυρωδιά μόσχαυ κι' άλλων λατρικών συσκευασιών. Παρ' όλίγον να ρίξω το παραβάν και να φανερωθώ. Μιά μιά νέα έκπληξης μ' έμπόδιζε να το κάνω. Ήχοι, ήχοι μεταλλικοί σάν μακρισμένοι ακούστηκαν και τρυπήσαν τη σιωπή με μιά υποβλητική άπήχηση, με μιά διαδοχή λιγυγιάδων. Είχα άκούσει τόν Τίμπαλντ να μς παΐζει άλλοτε βάλς του Δεμπερ, πολονέζες του Σοπέν κι' έτσι μόρρεα ν' άναγνωρίσω το παΐξιμό του... 'Επαΐξε τώρα στο πιάνο χορευτικούς σκοπούς, τζάρντες και βάλς τρελλά. Και άναρωτώμουν τι είδος τρέλλας εσήμαινε

ένα τέτοιο παΐξιμο, όταν άξαφνα άκουσα ένα έλαφρό σύριμο πιδών άπάνω στο πάτωμα.

Θά τρελλανόνουν τώρα κι' εγώ; Ποιός χόρευε μέσα στο δωμάτιο με τους ήχους μίας παρόμοιας μουσικής; Οι κοιλίες του Χάντ Γκρόμ λοιπόν μπορούσαν και χόρευαν; Αυτή πού είχα τώρα μέσα στα χέρια μου δεν έβλεπα να έχη κανένα κρυφό έλατήριο, κανένα μηχανισμό μυστικό.

Και μόνο ή Κρέτα δε θα μπορούσε να χωρέψη.

Πόσες ώρες βάστηξε αυτό; Τέλος άκουσα τις κοιλίες να πέφτουν, χτυπήματα έπιπλων, και έπειτα αυτές τις λέξεις, τις σωτηριές λέξεις, πού διέλυαν κάθε άμφιβολία μου για καμιά άπαρηγοσία της Κρέτας:

— Καληνύχτα, κυρίες μου, δε θα σάς ξαναϊδώ πιά ποτέ γιατί άποφάσισα να παντρεθώ την ώραία Κρέτα Χέρσελ.

Τα βήματά του απομακρύνθηκαν, ή πόρτα άνοιξε και ξανάκλεισε πίσω του. 'Απογκράστηκα για μιά στιγμή, έπειτα μη άκούγοντας πιά τίποτε, φώναξα την αδελφή μου:

— Κρέτα, Κρέτα!...

— Εκείνη δε μου άπάντησε. 'Ισως να είχε λιποθυμήσει από την υπερβολική χαρά άκούγοντας ότι ο Τίμπαλντ θα έαναγύριζε πάλι σ' αυτήν ή όποια θα τόν περιποιόταν και θα τόν θέραινε!

Δεν έπερίμενα πιά. 'Εσπρωξα το παραβάν και προχώρησα. Δεν έπερίμενα πιά. 'Επειδή είχα δώσει στην αδελφή μου το φανάρι μου, άκούστηκα, μ' έβλεποντας τίποτε, να φωνάζω δυνατά:

— Κρέτα! Κρέτα! Πού είσαι! Πού εινε το φανάρι;

Και άρχισα να ψάχνω τη μιά κατόπιν της άλλης τις τερατώδες κοιλίες, σκοντάφτοντας άπάνω τους, πωγώνοντας όλόκληρος στην έπαφή τους, μπερδεύοντας τα βήματά μου μέσα στα μέλη τους.

— Άξαφνα θυμήθηκα πως είχα στην τσέπη μου σπέρτα. Μά μέσα στην ταραχή μου μού έπεσαν άπό τα χέρια και δεν κατάρθωσα να τ' άναβάρω.

— Εμείνα τότε άκίνητος εκεί μέσα. Όταν άξαφνα μιά άκαθόριστη λάμψη άρχισε να μπαίνει μεσ' από τα τζάμια κι' απλώθηκε στο χέλι, καθιστώντας πιά άποτρόπαιο το θέαμα. Σημέρωσα. Τότε σε μιά στιγμή έπεσαν θρόνοι ψυχραιμίας κατόρθωσαν να κυριαρχήσω του έαυτού μου και να ξαναβρω το φανάρι μου... Μά τότε έβγαλα μιά κρύνη. Η Κρέτα εΐταν εκεί, καταγής, παγωμένη, νεκρή! ναί, κύριε, νεκρή! Στραγγισμένη, ναί, στραγγισμένη μ' ένα σκονί πού δεν το είχα διαλύσει σέξει έξ άρχής, στην άκρη του ποίου, χωρίς σ' ένα τελευταίο μηχανισμό, κρεμόντουσαν από το πβάνι οι κοιλίες κι' έχόρευαν. Ε! Κρέτα προτίμησε κι' αυτή να αρμαστή παΐζοντας το ρόλο της ως το τέλος, παρά να προσένηση μια νάσιμη έκπληξη σ' εκείνον πού έτρενε!

— Άχ! Κρέτα, πτωχή μου Κρέτα! άμοιρη αδελφούλα μου!

ΑΓΜΟΥ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Νά κι' ένα γεγονός πού τιμά πράγματι την κοινωνία του Δούδινου.

Μιά 'Αγγλική εφημερίς έδημοσίευσε την ακόλουθη μιν άγγελία:

«Είμαι ήλικίας έξη χρόνων και πολύ φρόνιμη, αλλά οι γονείς μου εινε πολύ σκληροί, με βασανίζουν, με χτυπούν και έπερ σότερες φορές δε μού δίνουνε να φάω. Δέ μπορώ πιά να έπαυω αυτή τη ζωή και παρακαλώ κανέναν εύσπλαχνικό άνθρωπο να μ' υιοθετήση.»

Τη μικρή αυτή άγγελία συνώδευε και μιά σημείωση της τρελλας, ή όποια έγραφε ότι ένα κοριτσάκι ντυμένο με κορδέλα έπεσε στο γραφείο της εφημερίδας και έδωσε τις λίγες αυτές γραμμές, όποιες είχε γράψει μόνο του, παρακαλώντας με δάκρυα να μ' σιευθώ δωρεάν στο φύλλο.

Την άλλη μέρα άμέσως έπταχόσιαι αιτήσεις υιοθεσίας άπηνυθύνθησαν προς την εφημερίδα.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Ρ.

Γνωστή υπό τόν τίτλον της ώραίας χορολής· δεν λείπει από κανένα κοσμικό κέντρο, όπου άμέσως γίνεται αντίληψη ή παρουσία της, χάρις στην φανταστική ευμορφία της, τα μάτια της σπινθηρίζουν σάν μάραζαί, τα μαλλιά της μαύρα σάν έβενος. Πάντοτε ντυμένη μαύρα της τουαλέττες της διακρίνει ιδιαίτερο γούστο, και μιά τεχνική κούκ. Τελευταίως άλλαξε πρόγραμμα και μάλλον άπεχει από το Σπορτιν κλόμπ και το Τροικαντερό πού συνήθως εινε τακτική διασώφης. Μερικοί άποδίδουν την άπουσία της σε λόγους καρδιακού.

Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ή νήσος του Μυρτίνου φέτος είχε ρεκόρ κοσμικής κινήσεως. Οι γνωστότεροι άθηναϊκοί τύποι παρήλασαν από το Ποσειδώνιον. Μεταξύ αυτών ή κ. Συριώτης, ή κ. Κ. Δοσίου, ή κ. και δις Μουσκοπούλου, δις 'Ανδριτσάκη, ή κ. 'Αποστολίδη, ή κ. και δις Μπέμμη, ή κ. και δις Κουλουβάκη, ή κ. Δεμερτζή, ή κ. Τσουνκαλά, αϊ δις Κωστή, ή κ. και δις Κουλουβάκη, ή κ. Κ. 'Αθανασιάδη, ή κ. Σκέντερε, ή κ. Κάμπερματς, ή δις Μητσούκη, ή κ. και δις Κόντου, ή κ. Σαΐτα, ή κ. Δεληγιάνη, ή κ. Καλβοκορέση, ή κ. Σ. Μερκούρη, κτλ.

— Δύο έξαιρετικοί και αντίθετοι τύποι ευμορφίας. Ή δις Κόντου μελαχροινή, εκφραστική, και πολύ έλκυστική φυσιογνωμία. Σιλουέττα εύλυπη και λεπτοφυής. 'Ενα έμψυχον κροκί της «Βόγ» με φορέματα ήλπι, έλδος καζάκας και μπλουζας, ως έπί το πλείστον λευκά, πράγματα πού συντελεί να εινε πλέον καταφανές το μελαχροινό χρώμα της. Τα μαλλιά της κομμένα έντελώς άλά γιάννη-μπιού.

— Μία εύχαιρος αν ήθελε στον άνωτέρω τύπο ήτο ή δις Μητσούκη λευκή, ξανθή, κατατομή θαυμασία σάν Παναγία του Ραφαήλου.

— Ή ύπεροχη της κομψότητος, σιλουέττας, και ώραίας τουαλέττας άνήκεν εις την κ. Πετρίδη και την δα 'Ησαΐα, ήσαν ούτως ειπείν τα μαννεκέν του δροσερού νησιού.

— Ή περισσότερον θαυμασθείσα τουαλέττα ήτο μιά τουαλέττα χορού της Δίδος 'Ησαΐα μοντέλλο Παριζιάνικο του όποιου ή άξία υπερέβαινε της δυό δεκάδες χιλιάδων, λευκή γαρνιρισμένη με άνθη.

— Τα κοστούμια του μπάνιου της Κας Πετρίδη άφηναν έποχιν λόγου γούστου, κοκκατάρια, και έκτελέσεις.

— Εις την φαιρόζα Κώστα εγένετο ή παρέλασις των κομψότερων κοστούμιων και των πλέον ώραίων κορμωσασιών. Το θέαμα θά ήτο άπολύτως ευάριστον αν οι περισσότεροι κύριοι δεν ήσαν ύπερ το δέον άτημέλητοι. 'Αντιθέτως αϊ περισσότερες κυρίες και Δεσποινίδες ήσαν σάν ζωντανά λουλούδια με χρωματιστά μεταξωτά κοστούμια μπάνιου, σε χρώματα πράσινα, μπανάνας, ρουμπι, πορτοκαλιά, σέξ, μαύρα, άσπρα.

— Την παρελθούσαν Πέμπτη χορευτική βραδεία παρά τή κ. και τή κ. 'Αλ. Δημητριάδη στην μαγευτική ταράττα της έξοχης έκαλλιώς των, ήτις ήτο θαυμάσια διασκευασμένη χάρις στον καλλιτεχνικήν διάκοσμον, όστις ήτο διασκευασμένος με καταπληκτική μαεστρία.

— Καναπέδες και πολυθρόνες από ξύλο κίτρινο, αντίθετες πολύ ώραία τα τραπέζια και οι λάμπες από κόκκινη λακκή ζωγραφισμένη μαύρα ρός και χρυσά. Στις γωνίες κατι πελώριες ντάλιες κόκκινες και χρυσές συνεπλήρωναν τόν μοντέρνο διάκοσμον.

— Μερικά τραπέζια μπριζέ συγκεντρώνουν τις πλέον φαντακτικές μπριζιότριες. Δύο τραπέζια εινε διατεθειμένα με Μαζόνγκι. Σε μιά γωνιά τρεις από τις γνωστότερες 'Αθηναίες καταγίνονται εις το να επιτίχουν το παιχνίδι της μόδας «Μό-κρουαζέ».

— 'Αφαστες σε χάριν και ευμορφία αϊ Δίδες Δημητριάδη με τουαλέττα από δαντέλλα σε χρώμα μπανάνας και μουσελίνα όμοιά-χρωμή, και ή άλλη με τουαλέττα από βελούδο μπανά-ντε ρός, από τα όραιότερα και νεώτερα Παριζιάνικα μοντέλλα.

— Μεταξύ των παρευρεθεισών ή κ. και ή δις Χαρισιάδη έξ 'Αλεξανδρείας τουαλέττα λευκή από μουσελίνα μπανά ντε-ρόζ και δαντέλλες κίτρινες. Ή κ. και δις Ζιζίνια τουαλέττα, μιά ιδιότυπη όσον και ώραία τουαλέττα, από μουσελίνα «σιρέ» κατέληγεν σε «παννόν» δαντέλλα και γαρνιρισμένη με σιράδες. Ή κ. 'Αργυροπούλου τουαλέττα μωβ ρός. Ή δις Πετροκοκκίνη τουαλέττα ζωρ-ζέτι κόκκινη, ή δις Διαμαντοπούλου τουαλέττα από λευκή δαντέλλα.

Την προσεχή Πέμπτη το δεύτερον ταράτσον πάργυ-μπανά-σπορτζ, με νούμερα κοσμικά και το Τριό Χαβαΐεν, παρά τή κ. και τή κ. Κ.

— Ή έχουσα πλειονοψηφία θαυμαστικών ψήφων δις Μ. Σ. έπέστρεψεν πρό όλίγων ήμερών από το Παρίσι ύπερ ποτε ώραία και όμαρτζ.

Η Μονταίν

Ο Ροσσίνι και το άγαλμά του

Μιά μέρα μιά έπιτροπή πήγε ν' άναγγείλει επίσημως στο Ροσσίνι, ότι οι συμπολίτες του εις ένδειξη τιμής προς αυτόν παράγγειλαν μιά μαρμαρίνη προτομή του ή όποια θα στολίζει την νεκρικήν πλατεία της γενεθλίου του πόλεως.

Στην άρχή ο μέγας μουσικός άκουγε με την συνειθισμένη άδιαφορία πού είχε πάντοτε για δι συνέβαινε γύρω του. 'Αλλά σε λίγο ρώτησε:

— Και θα στοιχίσω άκριβά το άγαλμά μου αυτό;

— Ός δώδεκα χιλιάδες φράγκα.

— Δώδεκα χιλιάδες φράγκα! Τόσο πολύ; φώναξε ο Ροσσίνι. Λοιπόν δώστε μου έμένα αυτά τα λεπτά και σάς ύπόσχομαι για να σάς ευχαριστήσω ότι κάθε επίσημη ήμέρα να πηγαίνω εγώ ο ίδιος και να στέκομαι στο βάθρο πού θα στήσετε το άγαλμά μου. 'Ετσι έσείς θα έχετε το πρωτότυπο άντι του άντιτύπου, αλλά κι' εγώ θα κερδίσω δώδεκα χιλιάδες φράγκα.

Ο Γεώργιος Α' κι' ο Δήμαρχος

Κάποτε ο βασιλεύς Γεώργιος, περιοδεύοντας στους δήμους της Θεσσαλίας, κατέλυσε στο σπίτι ενός Δήμαρχου. Στο τραπέζι ο βασιλεύς έρώτησε το Δήμαρχο:

— Και πως εινε εδω τα πράγματα, κ. Δήμαρχε;

— Ο Δήμαρχος νομίζοντας ότι ο Βασιλεύς με τη λέξη πράγματα έννοουσε τα ποιήματα, του άπαντά:

— Μην τά ρωτάς, Μεγαλειότατε, ψόφησαν πολλά.

— Ο Βασιλεύς χαμογέλασε με την άπροσδόκητη αυτή άπάντησή του Δήμαρχου και τόν έρώτησε και πάλι:

— Κύριε Δήμαρχε, δε με καταλάβατε; σάς έρώτησα πως εινε τα πράγματα του Δήμου.

— Ο άγράμματος δήμαρχος νομίζοντας ότι ο βασιλεύς τόν έρωτά για τα ποιήματα, τα «πράγματα», του ποιμήνος Δήμου τόν όποιό είχε και συγγενή, άπάντησε:

— Μεγαλειότατε, του Δήμου ψόφησαν περισσότερα από των άλλων...

Μέγας Πέτρος και Φρειδερίκος

Ο Βασιλεύς της Δανίας Φρειδερίκος Α', φιλοξενούσε το μεγάλο Πέτρο κατά τη διαμονή του στη Κοπεγχάγη. Μιά μέρα οι δυό μονάρχαι είχαν έκδρομή ως ένα πύργο του βασιλέως της Δανίας πού εΐταν χτισμένος στην άκρη ενός γκρεμού. 'Εβγήκαν στον έξωστη του και είδαν την άβυσσος κλπώνεται κάτω τους. Ο Τσάρος έξηγούσε στο βασιλέα της Δανίας το πολιτικό του σύστημα.

— Θέλετε, του ελε έξαφνα, να σάς δώσω μιά ιδέα της έξουσίας μου;

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησή του Φρειδερίκου, ο μέγας Πέτρος έκανε νεύμα σ' ένα κοτάκι της ακολουθίας του και δείχνοντας του την άβυσσο, τόν διέταξε:

— Πήδηξε!

Ο κοτάκος κοίταξε τόν Τσάρο, τόν έχαιρέτους ευθυτενέστατος και χωρίς διαταγή πήδηξε στο κενό.

Πώς σάς φαίνεται αυτό; ρώτησε ο Πέτρος περήφανα το βασιλέα της Δανίας. Έχετε έσείς τέτοιους υπηκόους;

— Εύτυχώς όχι! άπάντησε ο Φρειδερίκος.

Ο Μπέρναρ Σόου και οι όχληροι

Ο Μπέρναρντ Σόου και ο πρίγκιπ της Ουαλλίας ειναι οι δυό άνθρωποι της 'Αγγλίας πού όφιστανται τας ένοχλήσεις άγνώστων ανθρώπων οι όποιοι τους πλησιάζουν και τους μιλούν.

Ένα βράδυ πού ο άγγλος φιλόσοφος και δραματικός συγγραφέας έκοιτάζε σκεφτικός σ' ένα κέντρο τα ξύχνη να χορεύουν υπό τους ήχους της τζάζ-μπάνε μιά κομψοτάτη κυρία της άριστοκρατίας τόν έπλησιασε:

— Είσθε ο Μπέρναρντ Σόου; τόν έρώτησε.

— Μάλιστα, άπάντησε άνησυχος και συνοφρυωμένος.

— Εινε αλήθεια πως είσθε μέγας σοσιαλιστής; έρωτά ή κυρία.

— Άλλοίμονο, κυρία μου, άπαντά ο συγγραφέας θυμωμένος και με κάποιο φλέγμα, δεν είμαι παρά ένας φυτοφάγος...

Ο Συλλέκτης

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Παρακαλέσαμε τους υπαλλήλους να μην έλθουν να μας ενοχλήσουν. Αμέσως μόλις η «Τσαρίνα Αικατερίνη» καταπλεύσει.

Ο κ. τ. ω. βρίου 24. — Τίποτε ακόμη. Το πλοίο δεν φαίνεται να υφίσταται. Και η Μίνα μας λέγει τα ίδια λόγια όταν ο καθηγητής την υπνωτίζει:

— Τριξίματα καταρτιώνται σκουινών, άνεμος σφοδρός, κύματα που σπάζουν στα πλευρά του πλοίου!...

Από την Κων/πολιν ο Αρθούρος είχε τέσσερα κατά σειρά τηλεγραφήματα με την ίδια φράση: «Τσαρίνα» δεν κατέπλευσεν ακόμη.

Οκτωβρίου 24. — Εσπέρς. — Απόψε ελάβαμε αινιδικώς από την Κων/πολιν το κάτωθι τηλεγράφημα:

Οκτωβρίου 24

Αρθούρον Γόλδαμινγ

Βάρναν

«Τσαρίνα Αικατερίνη» ενεφανίσθη λαοθάλασσας πλύνουσα προς Κων/πολιν. Πρακτορείον Ρ. Σμιθ

Το τηλεγράφημα αυτό μας ενθάρρυνε. Η ημέρα της εκδίκης μας πλησιάζει τέλος...

Ημερολόγιον του Δόκτορος Σούρχ

Οκτωβρίου 25. — Κατά τους εθολογισμούς μας το πλοίο θα φτάσει εδώ το πρωί. Αποφασίσαμε λοιπόν να κοιμηθούμε και να ξυπνήσουμε μετά τα μεσάνυχτα για να είμαστε έτοιμοι. Έτσι και ελάμα, Έξω γλυκοχαράζει αυτή τη στιγμή. Η πόλις κοιμάται. Γράφω τις γραμμές αυτές βιαστικά, για να τρέξω με τους φίλους μου στο λιμάνι όταν θα με καλέσουν...

Οκτωβρίου 25. — Μεσημέρια. Το πλοίο δεν έφάνηκε ακόμη. Ο Βάν Έλσιγγ είναι τρομερά άνηστος. Δεν έχουμε που να αποδώσουμε αυτή την καθυστέρηση. Το πρωί όταν υπνωτίσαμε την κ. Αρκερ δεν μας είπε παρά τα ίδια λόγια. Άρα ο κόμης δεν άπεμακρόνθη του πλοίου. Γιατί όμως η «Τσαρίνα Αικατερίνη» άργεί τόσο;

Λίγο πρό του μεσημεριού συνέβη στην κ. Αρκερ κάτι το πολύ παράδοξον και ανεξήγητον. Βυθίστηκαν αιφνιδικώς εις λήθαργον, από τον οποίο δεν μπορούσαμε να την ξυπνήσουμε. Εύτυχως μετά δυό ώρας συνήλθε μόνη της, και είναι εντελώς ήρεμη. Εντύπωσιν κάμνει, επίσης η ψυχραιμία του Αρκερ. Πρό ολίγων ετρόχιζε το μαχαίρι του. Φαίνεται πως στην ψυχή του κοχλάζει η εκδίκης κατά του κόμης.

Οκτωβρίου 26. — Άκόμα να φανή η «Τσαρίνα Αικατερίνη». Η ανυπομονησία μας είναι τόσο ώστε πηγαίνουμε σ' αυτό το λιμάνι σ' όλην τρελότητα.

Εν τω μεταξύ κατέπλευσαν στο λιμάνι της Βαϊρνας διάφορα άλλα πλοία. Ανεβήκαμε επάνω σε δυό από αυτά και είδαμε τους πλοιάρχους. Είς σχετικές ερωτήσεις μας περί της «Τσαρίνας» δεν είχαν τι να μας απαντήσουν.

Δεν την ονόμαζαν πουθενά. Μας ανέφεραν όμως, ότι στο πέλαος έχει πυκνοτάτην ομίχλην.

Η πληροφορία αυτή μας καθυστέρησε κάπως. Έτσι η «Τσαρίνα» ανέκοψε τον πλουν της εις το μέσον του πελάγους συνεπεία της ομίχλης αυτής.

Ο Βάν Έλσιγγ ξαναυπνώτισε την κ. Μίνα. Στάς ερωτήσεις του άπαντούς στεροβούσας.

— Σκότος και θάλασσα!

Οκτωβρίου 27. — Τίποτε μέχρι της στιγμής. Το πράγμα τα πάντα πλέον αλλόκοτον. Τι έγινε το πλοίο; Μήπως είχε και αυτή την τύχην της «Διμήτρας»; Το σκεπτόμεθα αυτό και ανατριχίλας!

Ο καθηγητής άνωτίσεν εκ νέου την κ. Αρκερ. Η άπάντησιν της ήτο:

— Τα κύματα πολύ ήρεμα. Γαλήνη!

Ετηλεγραφήσαμε στην Κων/πολιν, αλλά δεν ελάβαμε διαφωτιστικήν άπάντησιν.

Ο Βάν Έλσιγγ άρχισε να φαίνεται τρομερά άνηστος. Πρό ολίγου μ' έπληξε ιδιαιτέρως συμβαίνει. Δεν μού άρεσε καθόλου εκείνη η προχθεσινή ληθαργία της κ. Αρκερ. Αι ψυχές μπορούν να κάμουν παράδοξα, τρομερά πράγματα έν καιρῳ ληθαργίας!

Έννοεις;...

Θέλησα να ρωτήσω τον καθηγητήν να μού εξηγήσῃ τι έννοουσε με τα λόγια που μού είπε, μ' άπεπληξε την ίδια στιγμή στο δωμάτιον ο Αρκερ.

Ολίγα λεπτά κατόπιν ελάβαμε το κάτωθι τηλεγράφημα εκ Κων/πόλεως. Ετηλεγραφεύσεν εκείθεν ο άνθρωπος μας, όπως είχε πληροφορίας σχετικές με την «Τσαρίναν» άπ' όλους τους λιμένες του Εξείνου Πόντου:

Οκτωβρίου 23

Λέρδον Αρθούρον Γόλδαμινγ.

Βάρναν

«Τσαρίνα Αικατερίνη» άνηγγέλιθ εσπλόνουσα εις τον λιμένα Γαλατίας ήμερον, 1 ήραν. Σμιθ

Ο καθηγητής εδίδασκε το τηλεγράφημα και είπε άμέσως: — Πρέπει να φύγωμε για το Γαλάτσι. Πότε να φεύγῃ, άραγε, τραίνο;

— Άδριο το πρωί στάς εξήμισι! Είπεν η κ. Αρκερ, η οποία είχε μάθει όλα τα δομολόγια ένδοξω διαμένοντες εις την Βάρναν. — Άδριο το πρωί είνε άργά, είνε έγώ, πρέπει να παρουμε έκτακτο τραίνο.

Ο Βάν Έλσιγγ έχαμογέλασε:

— Έκτακτο τραίνο στην Βουλγαρία! Είπε. Νομίζεις, φίλε μου, πως βρισκόμαστε στην Εδρώτη; Έδω ο τόπος είναι διαφορετικός. Οι άνθρωποι άπολίτιστοι... Δεν μπορούμε, λοιπόν, παρά να φύγωμε αύριο το πρωί. Άλλωστε έχουμε να ετοιμασθούμε εν τῷ μεταξύ. Σ' Αρθούρος, φρόντισε να βγάλῃς τα εισιτήρια. Σ' Ιωνίαν, φρόντισε να βγάλῃς άδειαν διά την έρευναν επί του πλοίου. Ο Κοινός Μόρρις άς φροντίσει να πάρῃ από τον έδω ύποπρόξενον μας συστατικήν έπιστολήν διά τον ύποπρόξενον Γαλατίας. Ο Σούρχ και έγώ θα μείνωμε μετά της κ. Μίνας.

— Έν τούτοις έγώ δεν θα μένω άργῇ τας ώρας αυτές, είνεν η κ. Αρκερ. Θά κάμω κι' έγώ κάτι, δεν είνε έτσι, κ. Καθηγητά! Αισθάνομαι σήμερα τον δαυτό μου πλέον ελαφρόν, πλέον ελεύθερον. Κόποιο βάρος φεύγει από επάνω μου, έρχονται στιγμές που νομίζω πως κάτι εξατμίζεται μέσα μου και χάνεται.

Στά λόγια της αυτά οι φίλοι μας έχάρησαν πολύ. Ο καθηγητής όμως μ' έκύτταξε με ύποπτον βλέμμα. Τι συνέβαινε άραγε;

Όταν οι τρεις συντροφοί μας έφυγαν η κ. Μίνα έπέσπεσε για μιά στιγμή στο δωμάτιόν της. Ο Βάν Έλσιγγ της ζήτησε να του φέρῃ το ήμερολόγιον του Ιωνάθαν, το σχετικόν με τας περιηγήσεις του εις τον πύργον του Δράκουλα.

Όταν έμειναμεν μόνοι ο καθηγητής μού είπε:

— Σούρχ, δεν αντίληφθης τίποτε;

— Ναί, κάτι συμβαίνει.

— Η μάλλον κάτι συνέβη.

— Εξηγήθητε, τι έννοεις;

— Τι έννοω; Κ'άτι το τρομερό, κάτι το άπίστευτον, κάτι που είνε άδύνατον να μὴν είνε όπως το φαντάζομαι.

— Με κάμνετε να τρέμω.

— Μά είνε φοβερός!

— Ομιλήσατε προς Θεού!

— Ένθυμείσαι τον παράδοξον εκείνον λήθαργον της κ. Αρκερ;

— Φυσικά τον ένθυμίζομαι. Ήτο άπρόοπτος, βαδύτατος και άνεξήγητος.

(Ακολουθεί)

Χαράς Εύαγγέλια!... Κατόπιν επίμονων ενεργειών μας μεσῶ των διεθνών βιβλιοπωλείων Έλευθερουδάκη και Κάσιν Φραν, ελάβαμε από το Λονδίνο τέσσαρα περίφημα έργα του Μπράμ Στούκερ, του συγγραφέως του «Καπετάν Βρυκολάκας».

Τά «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», την «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ», τον «ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ», και τὸ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ», διηγησέντων στην σειρά μόλις τελειώσει ο «Καπετάν Βρυκολάκας». Ετοιμασθήτε λοιπόν να τα άπολαύσετε!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αγαπητέ μου Τρουζίλλε, τού είπε τότε ο Κόμης, πρώτα πρώτα να σ' έχωριστήσω για τις ύπηρεσίες σου και κατόπιν να σου άποδώσω την όφειλή μου. Ιδού λοιπόν χίλια δουκάτα.

Και έβγαλε από την τσέπη του ένα κύλινδρο χρυσών νομισμάτων και τον έδωσε στον ξενοδόχο ο οποίος είχε γίνει κατακόκκινος από την κατάπληξή του.

— Κύριε, είπε τέλος ο Τρουζίλλος άφου συνήλθε από τη συγκίνηση του, έπειδή είστε αληθινός ευπατριδής θα μού επιτρέψετε να σας δώσω μιά συμβουλή.

— Την άκούω, ξενοδόχε μου.

— Δέ θέλω να μάθω τα μυστικά σας, κύριε! αλλά είνε φανερό ότι δεν ήσθατε έδω χωρίς να έχετε κάποιο σκοπό...

— Έτσι.

— Κι' ο σκοπός αυτός, αν δεν γελιέμαι, είναι η άπαγωγή της δόνας Δολόρας.

— Άς το ύποθέσουμε.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο ξενοδόχος, άπόψε βεβαιωθείτε ότι η άπαγωγή αυτή είναι άδύνατο να πραγματοποιηθῇ...

Ο κόμης χαμογέλασε και είπε:

— Καλά και ποιά είνε η συμβουλή σου;

— Λοιπόν, όχι μόνο πρέπει να φύγετε από την Άγρεδα, αλλά να εξαφανιστήτε από την Ίσπανία και να μὴ ξαναφανήτε σ' αυτή την ποτῇ.

— Μπῆ;

— Ναί. Ο δὼν Διέγος έχει τα χέρια του πολύ μακριά. Ξέρει το καθετί που γίνεται μέσα στην Ίσπανία και αν πληροφορηθῇ πως ο άνεστατός του δεν είναι νεκρός, αλλά ζῇ, πάλι πιά, είστε χαμένος.

— Και σὺ μαζί μου όμως; Δεν είναι έτσι; άπάντησε γελώντας ο κόμης. Σὲ υπερευχαριστῶ για τη συμβουλή σου, ξενοδόχε μου, αν και λίγο έχω να όφειλθῶ απ' αυτή.

— Γιατί; ρώτησε ο Τρουζίλλος άνηστος.

— Γιατί δὲ θ' άπομακρυνθῶ από την Άγρεδα παρά μόνο για λίγες ώρες; αύριο πρὶν ξημερώσει θα είμαι πάλι έδω.

— Κάνετε άσχημα, κύριε κόμης Δέλιε! φώναξε ο ξενοδόχος προφητικά! θα σας συμβῇ κανένα δυστύχημα.

— Τι τὰ θέλεις, φίλε μου; Αισθάνομαι την άνάγκη να παρενρεθῶ στους γάμος τού άφέντη σου.

Και λέγοντας αυτά ο κόμης χαμήλωσε το καπέλλο του, ζώστηκε το σκαθί του και τυλίχτηκε μέσα στο μανδύα του.

— Στὸ διάβολο! σκέφτηκε ο Τρουζίλλος. Είναι καταδικασμένος! Άς γίνῃ το γρηγοτότο!

Και τώρα ο Τρουζίλλος δεν είχε να κάνῃ τίποτ' άλλο παρά να πᾶι και να κρυφθῇ πίσω από κανένα θάμνο στο δημόσιο δρόμο με μιά καρμπίνα κι' από κει να σκοτώσῃ τον κόμητα. Γι' αυτό λοιπόν βιάστηκε να καληνυχτίσῃ το Λαντρώ, να εὐχθῇ χίλιες φορές τον κόμητα και να τραβήξῃ κατά την πόρτα.

— Ποι πᾶς τόσο βιαστικός, Τρουζίλλε; τον ρώτησε ο κόμης.

— Να κοιμηθῶ, κύριε...

— Από τώρα;

— Πῶς, από τώρα; Κοντεύουν μεσάνυχτα κι' ο ύπνος μού κλείνει τα μάτια.

— Τότε, είνε ο κόμης σπρώχνοντας μὴ πολυθρόνα προς τὸ μέρος του ξενοδόχου, χάσου εκεί μέσα! τὸ μέρος είνε πολύ εὐχάριστο για ὕπνον...

— Η έκλαμπρότης σας θ' άστειεύεται;

— Έγώ... καθόλου... Ξέρω ότι μπορεί νάναπαυθῇ κανείς σὲ μιά πολυθρόνα τόσο καλά όσο και σὲ κρεβάτι του. Δὲς τὸ Λαντρώ.

Ο Λαντρώ χαμογέλασε μακαρίως από τὸ βάθος της πολυθρόνας του στην όποία είχε χωθῇ όλόκληρος με τὸ βαρὺ σταθί του άνάμεσα στα πόδια του.

— Δὲ θα τὸν πάρετε μαζί σας; ρώτησε ο Τρουζίλλος που είχε άρχισιν ν' άνησυχῇ.

— Όχι και έπειδή φοβήθηκα μήπως στενοχωρηθῇ όσο θὰ λείπω, γι' αυτό σκέφτηκα να κάτσης και να τοῦ κάνῃς συντροφιά.

— Στὸν ύπνο;

— Μάλιστα, μουμυώθηκε ο Λαντρώ, θὰ ροχαλίζομε μαζί και θὰ είναι πολύ όμοιονικό αυτό.

Ο κόμης άρχισε να καταλαβαίνει.

— Τι διάβολο! έγρύλλισε, δὲ θὰ μπορούσαμε να ροχαλίζομε καθένας για λογαριασμό του, σὲς σὲς κρεβάτι σας κι' έγώ σὲς δικό μου;

— Όχι, άπάντησαν με τόνο έπίσημο ο Λαντρώ και ο κόμης.

— Και γιατί; ρώτησε ο Τρουζίλλος.

— Γιατί, άπάντησε ο Λαντρώ, όταν είμαι μόνος και ροχαλίζω, φοβῶμαι.

— Τι φοβάστε;

— Τὰ φαντάσματα.

Τότε ο Τρουζίλλος δεν κρατήθηκε πιά και φώναξε με θυμό:

— Όποτε μ' έχετε υπό κράτη.

— Μπῆ! Θεός φυλάξῃ! άπάντησε ο Λαντρώ.

— Και γιατί δυσπιστεῖτε προς ἑμένα;

— Σ' εσένα;... διόλου, αλλά στὸν άφέντη σου, άπάντησε ο

κόμης. Έσύ βρίσκεσαι τώρα μέσα σὲ δυό ρεύματα αντίθετα. Ο διάβολος σὲ τραβάει από τὸ ένα μέρος και ο καλὸς σου άγγελος από τὸ άλλο. Ο διάβολος είναι ο δὼν Διέγος, κατὰ διαταγή του όποίου προσπάθησε να μὲ σκοτώσῃ στή Μαδρίτη κι' ο καλὸς σου άγγελος είν' η Στεφανίνη υπό την έπιτροπὴ της όποιος—και με τη βοήθεια μερικῶν δουκάτων—μού έσωσε άπόψε τη ζωή. Λοιπόν ο καλὸς σου άγγελος δὲν είναι έδω και μπορεί ο διάβολος να σὲ βάλῃ σὲ πειρασμό να μού παίξῃ κανένα κακὸ παιχνίδι. Γι' αυτό λοιπόν σ' έμπιστεύομαι στὸ Λαντρώ που ξέρει να σ' υπερασπιστῇ από τὸν διάβολο. Συγκάτανευσέ λοιπόν ν' άναπαυθῇς ὡς τὸ πρωί σὲς δωμάτιο.

— Κι' αν δὲ συγκατανεύσω; είνε με λύσσα ο ξενοδόχος.

Ο Λαντρώ άρχισε να γελᾷ, και δήθεν για να ξαλαφρωθῇ έβγαλε κι' έβαλε τὰ δυό πιστόλια του άπάνω στὸ τραπέζι.

Βλέποντας τὰ πιστόλια ο Τρουζίλλος κατάλαβε ότι κάθε άνείστας είναν περιττὴ και δι' έπρεπε να ύποκινήῃ και νὰ γίνῃ δεσμιότης του Λαντρώ.

— Καλά, θὰ ύπακούσω, είνε, αλλά διαμαρτύρομαι έναντίον αὐτῆς της βίας.

— Διαμαρτυρῶσου, ξενοδόχε μου, διαμαρτυρῶσου! αὐτὸ θὰ σ' άνακουφίσῃ, είνε ο κόμης.

Τὴ στιγμή εκείνη μῆκε μέσα ο Γομὲς ο όποίος άνάγγειλε ότι τὸ άλογο του κόμης είναν έτοιμο.

— Λοιπόν, ἄς πηγαίνω, είνε ο κόμης. Καληνύχτα, κύρ Τρουζίλλε, φαντάζομαι ότι θὰ κοιμηθῇ ἡσυχος και δὲ θὰ κάνῃς άταξίες.

Κ' έβγήκε έξω συνοδευόμενος ὡς τὸ κατόφλι από τὸ Λαντρώ, ο όποίος τοῦ κροφουμιλούσε.

Ο Τρουζίλλος έποφελήθη της περιστάσεως κι' άρπαξε από τὰ χέρια τὸν μικρὸ Γομὲς.

— Για τὸ Θεό, τού είνε σιγά σιγά, μὴν κοιμηθῇς άπόψε.

Και τὸν έσπρωξε μακριά του για νὰ μὴν αντίληφθῇ τίποτε ο Λαντρώ, ο όποίος ξανάμπαινε μέσα εκείνην τὴ στιγμή γεμάτος ύπνους.

— Τι κάνεις ἐσὺ έδω; ρώτησε τὸ Γομὲς.

Τὸ παιδί έψιθύρισε μερικὲς λέξεις άκατάληπτες.

— Αὐε! νὰ κοιμηθῇς, παλινόπαίδο, τού είνε ο Λαντρώ κι' άρπαζοντάς το, τὸ πέταξε έξω.

Έκλεισε έπειτα τὴν πόρτα με διπλὴ στρόφη, έβαλε τὸ κλειδί στην τσέπη του και ξανακάθισε στήν πολυθρόνα του.

Ο Τρουζίλλος κάθισε κι' αὐτὸς σὲ μιά πολυθρόνα με τὰ νύκτα στραμμένα στὸ Λαντρώ και δὲν άπάντησε οὔτε λέξη σ' όλα τὰ πειράγματα τοῦ φίλῳς του.

Σὲ λίγο ο Λαντρώ σάπησε και ἡ ήσυχία έπεκράτησε.

Μιά ώρα περίπου έπέρασε έτσι.

Ο Τρουζίλλος έκανε δὴθεν πως κοιμάται κι' ο Λαντρώ κατακοιμένος από τὸς κόπους της ήμέρας προσπαθῶσε να κατανικήσῃ τὸν ύπνο που τοῦ έρχότανε τόσο γλυκά.

Τὸ κεφάλι του άρχισε νὰ κουνιέται πάνω κάτω και σὲ λίγο ο ύπνος τὸν κατέλαβε.

Αμέσως τότε ο ξενοδόχος μισάνοιξε τὰ βλέφαρά του, έβγαλε στή ζώνη του κι' έβγαλε από κει ένα μολύβι κι' ένα σημειωματάριο, από όποιο συνήθιζε νὰ γράφῃ τὸς λογαριασμούς του. Έγγραψε σιγά σιγά ένα φύλλο και με χίλιες προφυλάξεις έγραψε σ' αὐτὸ τις ακόλουθες λέξεις:

«Ο κόμης Δέλιος ζῇ. Τρέξατε! μὴ χάνετε δευτερόλεπτο.»

Μόλις έκανε αὐτὸ, διπλώσε τὸ σημειῳμα σὲ τρόπο ὥστε νὰ φαίνεται όσο τὸ δυνατότερο μικρότερο, τὸ έκρυψε μεσ' στην καλὴν του και ξανακάθισε στή θέση του άκίνητος.

Έτσι πέρασε ένα τέταρτο. Ο Λαντρώ είχε κοιμηθῇ πιά για καλά και τὸ κεφάλι του είχε γείρει ύπερβολικά προς τὰ ἑμπερός.

Αξαφνα έχασε τὴν ισορροπία του κι' έγειρε τόσο πολύ ὥστε ἡ μύτη του χτύπησε άπ'άνω στὸ τραπέζι.

Αμέσως τότε αναπήδησε κι' άρπαξε τὰ πόδια του. Νόμισε στὸν ύπνο του πως ο Τρουζίλλος τοῦ εἶχ' έπιτεθεῖ.

Όταν συνήλθε, άρχισε νὰ φέρῃ πάνω κάτω τὸ δωμάτιο χτυπώντας στὸ πάτωμα τις βαριές του μπότες που άντηχούσαν τὰ σπαιρώνια τους και σφαιρίζοντας με ὅλη του τὴ δύναμη τὸ έμβρητήριο τὸν Βέλγων σωματοφυλάκων.

Ακούοντας τὸ διαβολικὸ θόρυβο που έκανε ο Λαντρώ, ο Τρουζίλλος προσεκοιήθη πως υπνᾶται. Τεντώθηκε, χαμογυρῶντεκκοιτάζει για κάμποσες κινήσεις τοῦ Λαντρώ κι' άρχισε τέλος νὰ γελᾷ.

Ο Λαντρώ σταμάτησε και τού είνε:

— Βλέπω πως ο ύπνος σὲ όφέλησε. Σ' έκανε πονόπαιτο. Πολὺ φαιδρός μού φαίνεται τώρα.

— Γελᾷ με τὴν άνοησία μου.

— Και πως αὐτό;

— Νά, γιατί αν άντι νὰ στενοχωρηθῶ για ὅσα γίνηναν, παίρνω φιλοσοφικά τὰ πράγματα, δὲ θὰ έπλητταμε τώρα οἱ δυὸ μὴ βλέποντας πότε νὰ περῶσιν αὐτῆς οἱ άνιάρες ὥρες.

— Και βέβαια άνιάρες και άτελείωτες, έπρόσθεσε ο Λαντρώ.

— Έγὼ πταίω! εὐθύς ἐξ άρχῆς έπρεπε νὰ σὲς προτείνω νὰ παίξομε κανένα παιχνίδι, κύριε ξεφανα, πίνοντας συγχρόνως και κανένα κατῆρ κρασί.

Κρασί προ πάντων! διέκοψε ο Λαντρώ βράζοντας έξω από τὸ στόμα του τὴ δυναμένη του γλώσσα.

(Ακολουθεί)

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ.

Χαρίλ. Ἀντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶπα πὺς στὰ 1863 βρέθηκα εὐτυχῶς κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐλαβα ἱκανοποίηση ἀπὸ τὰ κακὰ πνεύματα, τοῦ μου εἶχαν στῆσι ἐναντὶ τόσο μακρυνὸ πόλεμον καὶ μ' εἶχαν τελειωτικὰ καταστρέψει στὰ συμφέροντα καὶ στὰ ζωτικώτερα μου μέσα.

Στὰ 1863 ἡ γυναῖκά μου, ἀναγκασμένη ἀπὸ τὴν οικονομικὴ στενοχώρια μας, ὑποχρεώθηκε νὰ δεχθῇ τὴν προσφορά, πού τῆς ἔδωκαν, νὰ διευθύνῃ ἕνα σχολεῖο κοριτσιῶν, ἐμπιστευμένο μετὰ τὴν ὑποχρέωσιν ἡ γυναῖκά μου, ἐπίστευε πὺς μπορούσε νὰ ὑπολογίσῃ στὴς καλὰς διαθέσεις τῶν γονέων, γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σχολεῖο καὶ νὰν τὸ κάμῃ πολὺ περὶ ὀφέλιμον στὰ κορίτσια τους. Προσέθεσα λοιπὸν δασκάλους καὶ μαθητὰς καὶ σχεδιάσαμε, σὲ περιπτώσιν πού τὸ σχολεῖο θὰ εὐδοκίμοι, νὰ ἐνεργήσωμε νάρθη κάποιος παιδαγωγὸς ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ. Ἀπατηθήκαμε ὅμως σκληρὰ στὴς προσδοκίαις μας. Οἱ Κεφαλωνῖτες ἐπρωτιμύσαν νὰ πετάξουν τὸ χρῆμά τους, παρὰ νὰ τὸ διαπανθώσουν.

Ἀν ἕνας θάσος ἀπὸ σχοινοβάτες ἔρθη στὴν Κεφαλωνία καὶ ἡ Κυβέρνησις βρεθῇ σὲ λίγο ὑποχρεωμένη νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ νησί, χαλοῖνε χώρας καὶ χωριά. Ἀν ἕνας αὐτοσχεδιαστής, ἕνας μουσικὸς, ἕνας ἐργαστήριος, ἔρθη γιὰ μερικὰς ἐσπερίδας στὸ Ἀργοςτόλι, οἱ ἄνθρωποι ἴσως θὰ συζητοῦνε μετὰ τὸν πρὸς τὸν διδάστη τῆς ἐχτέλεισης, ὁ ἡθοποιὸς ὅμως θὰ γυρίσῃ μὲ τὸ πορτοφόλι γεμάτο. Στ' Ἀργοςτόλι ὅπως καὶ στὸ Ἀλφειοῦ, οἱ οἰκογενεῖαι ἐξεδούσαν ἕνα καλὸ μέρος ἀπὸ τὸ εισόδημά τους γι' ἀναψυχτικὰ καὶ παιγνίδια στὴς λέσχες· καὶ γενικὰ οἱ ἄντρες πετοῦν τὸ χρῆμα γενναϊόδορα γι' ἀντικείμενα πολυτέλειας, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ στολισθοῦν οἱ γυναῖκες τους ἀκόμα καὶ οἱ κόρες τους.

Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐξητήσαμε δύο τάλληρα τὸ μῆνα γιὰ κάθε κορίτσι, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων τοὺς προσφέραμε ἐν ἄνωγερὸ σχολεῖο. Ἐπαναστάτησαν, στὴν ἰδέαν νὰ πληρώσουν δύο τάλληρα τὸ μῆνα γιὰ τὴ μόρφωσιν τῶν κοριτσιῶν τους· τοὺς φάνηκε πᾶσι ὑπερβολικὸ καὶ ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ δύο, δὲν ἐδέχθησαν. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς περὶ πλούσιους τοῦ τόπου ἔκαμε τὸν περισσότερον πάταγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ πράγματι δὲν πληρώσε παρὰ ἐνάμισον τάλληρον, ποσὸ πού ἀφῆκαμε στὴ θέλησιν του καὶ μὲ μεγάλη συγκράτησιν ἐπληρώσαν ἐπίσης μερικὰ ἄλλα πρόσωπα στὸ χρόνον, πού ἐβρίστανε τὸ σχολεῖο· οἱ ὑπόλοιποι δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσουν παρὰ ἕνα μόνον τάλληρον (1).

Στὸ τέλος τῆς σχολικῆς χρονίης παρουσιάσαμε τοὺς λογαριασμούς μας στοὺς γονεῖς, τοὺς ἔκαμα νὰ ἰδοῦν πὺς ἐβάλαμε καὶ ἀπὸ τὰ δικά μας, τοὺς ἀναγγεῖλαμε τὴν ἀναπόφευκτὴ διακοπὴ τῶν μαθημάτων, ἔμειναν ὅμως ἀδύνατοι στὴς προτροπὰς μας καὶ τὸ σχολεῖο ὑποχρεώθηκε νὰ κλείσῃ.

Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς χρονίης ἐδιδάχαμε, ἀλλὰ καὶ ἐμάθαμε ἐπίσης διάφορα πράγματα, συνήθειες καὶ ἔθιμα. Ἰδοὺ μερικά :

Ὅσοι πληρώσαν τὸ μηνιαῖον, οἱ περισσότεροι δὲ μᾶς ἔστερναν σελάνια, παρὰ ἂν δὲ μπορούσαν νὰ βροῦν τάλληρα μικρότερης ἀξίας. Ὅταν ἕνα κορίτσι ἔμεινε ὅχι ὁ μὲς στὴ σειρά στὸ σπίτι, δὲν ἐπληρώνει τὸ μῆνα ἐκεῖνο. Ὅταν κανένα ἔπαυε νύχχεται σχολεῖο, τὸ ἔκανε, χωρὶς εἰδοποίηση καὶ δὲν ἐπληρώνει τὸν τελευταῖον μῆνα καὶ κάποτε ἀκόμα τοὺς δύο τελευταίους. Βρέθηκαν καὶ ἄλλα συνήθειες νὰ μὴν πληρώνουν ποτέ μ' αὐτὰ τοὺλάχιστον μπορούσαμε νὰ εἰμαστε ἴσχυοι. Ἐλογαριάζαμε καὶ τιμητικὰς ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ σὲ πολὺ μικρὸν ἀριθμὸ.

Ὅταν τὸ σχολεῖο ἔκλεισε, μερικὰς μαθήτριες παρακάλεσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα οἱ νεότερες κόρες μου ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέρνουν ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας τους καὶ γι' αὐτὸ ἐμαρτυρήσαν.

Σ' ἴδιον αὐτὸ τὸ χρόνον μόρεσα νὰ ἰδῶ ὅτι οἱ γονεῖς ἔστερναν τὰ κορίτσια τους στὸ σχολεῖο, ὅχι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μορφωθοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔξερουν πὺς πηγαῖνε (2) σχολεῖο καὶ διδασκόντανε, ἐπειδὴ τότες ἦταν τῆς μόδας νὰ παραδίδουν στὰ κορίτσια μαθήματα, ἀντίθετα ἀπ' ὅτι συνήθιζόντανε προηγουμένως. Οἱ μητέρες τὸ βλέπανε μ' εὐχαρίστησιν, γιὰ τὴν ἀπάλλαξιν ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ ἦσαν περὶ ἐλευθέρους στὸ σπίτι. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀφορμὴ νὰ φανῇ παράδοξος σὲ κανένα, ἂν στὴν ἐκλογὴν σχολικοῦ τέτοιου γονεῖς ζητοῦσαν πρὸ παντός : 1ο ἐκεῖνον, πού νὰ κρατῶνται περισσότερες, ὅσο τὸ δυνατό, ὡς τὰ κορίτσια τους· καὶ 2ο ἐκεῖνον, πού ἡ κράτησις αὐτῆς ἦτ' ἀποθήκευμα νὰ γίνωνται στὴν περὶ χαμηλὴ τιμὴ (3).

Πολλοὶ γονεῖς δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι, πού τὰ κορίτσια τους εἶχαν κοντὰ μὲς ὅλο τὸ πρῶτο καὶ ὅστερ' ἀπὸ τὸ μεσημέρι μέχρι τὸ βράδυ καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς στεγνώνουν ἀκόμα καὶ τὸ γεῖμά τους.

(Ἀκολουθεῖ)

1) ΣΗΜ. Λασκάρι. Τώρα οἱ γονεῖς εἶνε λιγώτερον φιλάργυροι.
2) Προηγουμένως οἱ σχολικὲς γυναικὲς νομιζόντανε ὁλόκληρὲς γιὰ τὰς γυναῖκες· τότες ὅμως ἀντίθετα, ἄρχισαν νὰ εἶνε τῆς μόδας.
3) Πολλὰ συχνὰ δὲν διαλέγουν οἱ ἴδιοι τὸ σχολεῖο, ἀλλὰ στεγνώνουν τὰ κορίτσια τους σ' ὁποιοδήποτε ἴδιον, μὲ τὴν παράκλησιν κάποιου φίλου, πού ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

Εἶναι ἡ γυναῖκά μου,
Ψυχὴ μου, φῶς μου,
Εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ
Παράδεισου μου.

Στὴν παρουσίαν τῆς
Ἀγαλλιάζω,
Τρέχω σ' ἐξομῶν,
Τὴν ἀγαπᾶμαι.

Εἶναι ἡ γυναικὴ μου
Συντροφιστὴ μου,
Γι' αὐτὴν δίδωμι
Χρυσὴν ἡ καρδίαν μου.

Ποῦς στὸν Παράδεισον
Πλέει δασυμένον;
Ποῦς εἰς τὰ σύμπαντα
Πλῖν εὐτυχισμένον;

Θρόνοι, Βασιλεῖα,
Λόγες, στεφάνια...
Σὺν τοῖς πολλοῖς
Περὶ τῆς γυναικὸς μου.

Ἄλλο περὶ τοῦ
ἔνδον μου,
Ἄν τὴν γυναῖκα μου
Τὴν ἀγαπᾶμαι.

Γιὰ μὲ ἡ γυναῖκά μου
Μόνο μὲ φθίνει,
Κι' εὐτυχισμένον
Αὐτὴ μὲ κάνει.

Ἄν στὴν ἀγάπῃ τῆς,
ἔχω ὄρατον,
Τ' ἄλλα τὰ εἰρήναι
Ἄν τὰ ψηφῶ.

Σ' ἐξομῶν γυναικὴ μου,
Τὴν ἔδω ἔχω,
Κι' ὅλος δίδωμι
Σ' ἐξομῶν τρέχω.

Ἀντρέας Λασκαράτος

ΟΙΝΟΠΟΤΟΥ ΟΡΘΡΙΟΝ ΑΣΜΑ

Λαγῆνα, πού σὺν λείγῃς
Μὲ κυριεύει θλίψις
Καὶ βάσανα πολλὰ,
Καὶ δὲν σ' εἶναι πάλιν
Χαρὰν δὲν θέλω ἄλλῃ,
Εὐρίσκομαι καλά.

Ποῦ εἶσαι; Σημερώνει
Ἡ δὴρα μὲ σκοτίνει
Μὴ χάγῃς τὸν καιρὸ.
Ἐδὼ σὲ περιμένω
Μὲ στόμα φλογισμένον,
Μὲ λάρυγγα ξερὰ.

Παρηγορία μου μόνον,
Ποῦ σ' ἔμαθε τ' ἄρδαν
Κ' ἐξομῶν μουσικῇ,
Καὶ, δὲν πλησιάζεις
Τὰ χεῖρά μου, ἐβγάσεις
Φωνὴν μελωδικήν.

[Λυρικὰ]

Ποῦ εἶσαι; Σημερώνει
Ἡ δὴρα μὲ σκοτίνει
Μὴ χάγῃς τὸν καιρὸ.
Ἐδὼ σὲ περιμένω
Μὲ στόμα φλογισμένον,
Μὲ λάρυγγα ξερὰ.

Λαγῆνα μνησθῆναι
Ποῦ χαίρωμαι γιὰ τὴν
Νὰ σ' ἔχω σὺν αἰνῶνι,
Καὶ εἶναι συλλογὴ μου,
Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου
Κενὴ νὰ μὴ σ' εἶρω.

Ποῦ εἶσαι; Σημερώνει
Ἡ δὴρα μὲ σκοτίνει
Μὴ χάγῃς τὸν καιρὸ.
Ἐδὼ σὲ περιμένω
Μὲ στόμα φλογισμένον,
Μὲ λάρυγγα ξερὰ.

Α. Κατακουζηνός

Σ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟ ΜΟΥ

Σ' τῆς δροσοπράγνης βραγίης
Βωδιάζον τὰ γυναικία,
Ἀνθίζοντες ἡ ἀμυγδαλῆς
Καὶ φάλλον τὰ ποτάμια.
Ἄδρα καθάρια, ὁλόγλυκα
Κάθε καρδίαν γυναικίαν,
Μὰ ὁ ἥλιος πού μ' ἐφωτᾷ
Στὸ θεῖο σου βλέμμα ζῇ!

Τὴν σὺν σκότην τοὺς μύσους τοῦ
Τὸ ἄγριον γυναικίαν;
Βωδιάζον ὁδοὺ ἀταίριαστο
Σ' τ' ὠραῖόν σου στοματικὸν
Τὴν σὺν ὁ ἀνθὸς φιλιζόντες
Καὶ φάλλον τὰ ποτάμια;
Σ' τ' ἄγαν σου τὰ χεῖλάκια;
Ποῖα μελωδία κρυφὴ!

Ἄν μουσικοπνεῦν ρεοβόληται
Πυκνὸν κλωνίον τ' ἐν χεῖρσι,
Τὸ πῦμα τῶν μαλλιών σου
Σ' ἐμὲν ὡς κυματίζον
Αὐτὸ ὡς μου κρύβῃ τὰ νύχτα
Κλαυθρὸν, πού ἀνθοβολοῖνε,
Αὐτὰ θὰ ξαναλαοῦνε
Μαὶ δὲν θάλλῃς καὶ ΣΥ!

Ι. Γ. Τσακκαλιάνος

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΤΟΥ ΕΣΣΑΤ ΜΑΧΜΟΥΤ

[Σήμερα ἔχωμὲν τὴν αὐτοῖαν νὰ σὰς δώσωμιν ἕνα δῆγμα τῆς συγχρόνου Τουρκικῆς Λογοτεχνίας, ἕνα διήγημα πού δημοσιεύτηκε ἐσχάτως εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, γιὰ νὰ λάρβῃ μετὰ ἰδέαν τῆς προόδου πού συντελεῖται στὴν τουρκικὴ διανοήσιν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν στασιμότητά τῆ δικῆς μας].

— Σὰς ἔξω, Κύριε, μοῦ εἶπε, εὐαρεστηθεῖτε νὰ μ' ἀκούσετε. Θὰ μᾶς πᾶτε τὴν ἱστορίαν μιᾶς γυναικὸς πού εἶδε τὸν ἄντρα τῆς ν' ἀγαπᾷ τὴν ἰδίαν τὴν ἀδελφὴν τῆς. Κι' ἀκούγοντάς με θὰ μπορέσετε νὰ μὲ παρηγορήσετε.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἔτσι μοῦ μίλησε μιὰ γυναῖκα πού συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι σὲ μιὰ ἔρημην γωνιά τοῦ Μπαζάρ Γυουλού, στὸ Καντίοι. Μὲ παραύρησε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὡς ἕνα μαγαζάκι τῆς παραλίας, καὶ ἔκει ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τίς περιπέτειάς τῆς, καίδενοντας διαρκῶς τὸ μωρὸ τῆς, πού τὸ σφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Τὴ συνάντησα ἕνα βροχερὸ βράδι.

Ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἔχει καὶ στρεφόμενα. Τὰ δύο τελευταῖα χρόνια ἡ στάσις τοῦ Σελίμ καὶ τῆς Ρέχιας μοῦ φάνηκε κάπως ἀλλόκοτη. Τὰ γλαυκὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς μου ἐπαίρναν μιὰ φοβισμένη ἐκφράση ὁσάκις μ' ἀντίκριζε.

Φωνάζοντάς με Ἀμπλα! (μεγάλῃ μου ἀδελφῇ) τὰ κόκκινα χεῖλῃ τῆς Ρέχιας ἐστερναν. Βυθίζονταν σὲ σκέψεις γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον, χωρὶς νὰ κατορθῶναι νὰ συμπεράνω τίποτε. Ἀλλὰ ὅλα τὰ πράγματα ἐδῶ κάτω ἔχουν ἕνα τέλος.

Πέρασαν ἀκριβῶς ἐπὶ μῆνες ἀπὸ τότε. Ἐνα βράδυ ἐπέστρεψα κάπως ἀργὰ στὸ σπίτι. Ἡκάμαρ ἔμεινα καὶ τοῦ ἀνδρός μου ἔβλεπε σὸ δρόμο. Ἐνας διαβάτης μπορούσε, ἂν ἄλλοτε τὸ αὐτὸ του, ν' ἀκούσει τί λεγότανε μέσα.

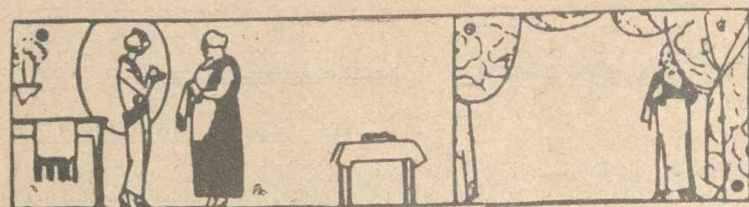
Μόλις μπῆκα στὴν πόρτα λυγμοὶ μοῦ ἀπόσπασαν τὴν προσοχήν. Ἡ ἀδελφὴ μου ἔκλαιγε. Ἀφογκράστηκα. Ἐπιθύρουν μέσα κατὶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Σελίμ ἀκούοντανε κάθε τόσο. Βγήκα ἔξω, πλησίασα τὸ παράθυρον καὶ τοῦ ἀνδρός μου ἔβλεπε νὰ ἐπερθε ἐπάνω μου, δὲ θὰ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω ἐκεῖνον πού ἐνοίωσα ὅταν ἀκούσα τὴν ἀδελφὴν μου νὰ λέγῃ:

— Σελίμ μπέη, μὲ κατάστρεψες! Πὺς θὰ μπορῶ πᾶ ν' ἀντικρύω κατὰ πρόσωπον τὴν ἀδελφὴν μου;

Ἔτσι λοιπὸν; Ὁ ἀνδρας μου μὲ ἀπατοῦσε μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ἔταν ὁλοφάνερο! Ὅτε καὶ ἐγὼ μπῆκα ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψω. Μὰ αὐτοὶ ἀρνήθηκαν τὰ πάντα καὶ μ' ἔνα ἀπὸ τὸν κλισμὸ ἰσχυρίστηκαν πὺς γελιόμουν, πὺς ἡ ἀδελφὴ μου δὲν εἶχε κλάψει, οὔτε εἶχε πεῖ τὰ λόγια πού ἀκούσα.

Γιὰ νὰ ἔχω τὴν καρδίαν μου καθαρή ἔβλεπε νὰ τοὺς παραμονεύω καὶ νὰ τοὺς συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι μαύροι της Αμερικής

Μιά εφημερίς του Σικάγου δημοσιεύει στατιστική των προόλου άκομή καιρού βαρβάρων μαύρων των Ηνωμένων Πολιτειών οι οποίοι κατέχουν σήμερα ύψηλες θέσεις. Κατά τη στατιστική αυτή 20000 μαύροι και μαύρες είναι διευθυντές και διευθύντριες διαφόρων επιχειρήσεων, 2000 δραματικοί ήθοιοι και των δύο φύλων, 50 αρχιτέκτονες, από τους οποίους 3 γυναίκες, 259 από τους οποίους 108 γυναίκες, ζωγράφοι, γλύπται και καθηγητά των καλών τεχνών, 315, από τους οποίους 44 γυναίκες, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, θεολογικών, 1063, από τους οποίους 496 γυναίκες καθηγητά και προτάσεις διαφόρων Πανεπιστημίων, 1109, από τους οποίους 35 γυναίκες, οδοντίατροι, 145, από τους οποίους 35 γυναίκες, σχεδιαστές, 946 νομομαθείς και δικασταί, 3752 μουσικοί και καθηγητά της μουσικής, 3430 ιατροί και χειρουργοί, 134 μηχανικοί, 3949 νοσοκόμοι, 3230 άνωτεροι αξιωματικοί και αντιστάτες άλλοι κατέχοντες ύψηλες δημόσιες θέσεις στις διάφορες πολιτείες.

Σιαμαίοι και Εύρωπαίς

Ο βασιλεύς των Σιόμ απέυθυσε διάγγελμα στους σπουδάζοντες στην Άγγλια Σιαμαίους φοιτητές και τους προτρέπει να μην πέρουν ως συζύγους γυναίκες Εύρωπαίς. Κοντά σ' άλλα στο διάγγελμα του ο βασιλεύς λέει και τα εξής :

— Είχαμε πολλές περιπτώσεις γάμου Σιαμαίων με λευκές γυναίκες, αλλά κανένας από αυτούς τους γάμους δεν υπήρξε εύτυχης. Οι συνθήκες της ζωής της χώρας μας είναι πολύ διαφορετικές από τις συνθήκες της Εύρωπαϊκής ζωής και οι Εύρωπαίς συζύγοι των Σιαμαίων δεν μπορούν ποτέ να αντισταθούν ως το τέλος στην επιθυμία της επιστροφής στην πατρίδα τους. Μη περιφρονητέ τη φυλή σας και θυμηθείτε ότι ούτε ένας Σιαμαίος, ούτε ένας Εύρωπαίος που σέβεται τον εαυτό του ποτέ δε θα πάρει μια γυναίκα άλλης φυλής.

Τα μουσικά ψάρια

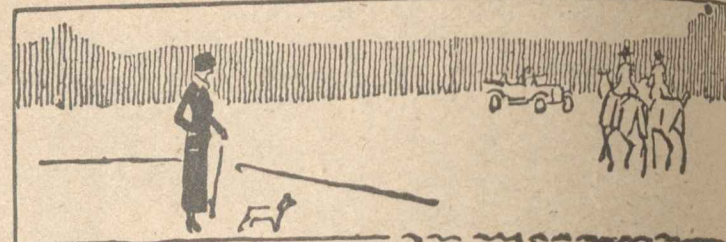
Ο μικρός λιμήν του Πασαγκαούλα, που βρίσκεται στις όχθες του όρμινου ποταμού της Πολιτείας του Μισισσιππί, είναι όνομαστός για ένα είδος ψαριών το οποίο αφθονεί στα νερά του. Πρόκειται περί ψαριών τα οποία έχουν την ιδιότητα να έρχονται μουσικά νύκτα. Η αλήθεια είναι ότι κάθε ψάρι παράγει και από μια νότα, διαφορετική όμως από των άλλων και έτσι όλα μαζί τη νύκτα κάνουν μια πολύ περίεργη συναυλία. Επί πολλά χρόνια οι κάτοικοι του Πασαγκαούλα δεν μπορούσαν να καταλάβουν από που προέρχονταν αυτοί ήχοι και μόλις τελευταία αντελήφθησαν ότι τους παρήγον τα ψάρια του ποταμού. Έτσι μάλιστα είχε σχηματισθεί και ο θρύλος ότι οι όχθες του ποταμού κάθε νύκτα έσυνάγοντο από πνεύματα τα οποία άρχιζαν εκεί τους διαβολικούς χορούς των συνοδευόμενων και από μουσική.

Η πρώτη άγγελία

Η πρώτη άγγελία που έδημοσιεύθη σ' εφημερίδα, κατεχωρήθη στον «Πολιτικό Έρμη» το 1652 όταν συνταγμένη ως εξής : «Irenodia gratulatoria, herōikon ποίημα προς τιμήν της επιστροφής του Λόρδου Στρατηγού και άφηρομένου τας νίκας του με πολύ εύλογο τρόπον. Πολιτικά παρά τῷ Τζόν Χόλντεϊ, Νέον Χρηματιστήριον, Λονδίνον. Τυπογραφείον Ν. Κούττ 1652». Το βιβλίο αυτό είναι ένας πανηγυρισμός σε στίχους, γραμμένος για τον Κρόμβελ. Οι βιβλιοπαλαι λούπον πρώτοι μεταχειρίστηκαν τις άγγελίες ως μέσο διαφήμισης. Το 1689, μία εφημερίδα κατεχώρησε την έκδοση ενός μικρού βιβλίου του μεγάλου Μιλτονος : «Σκέψεις περί του καλύτερου τρόπου του καθαρμού της εκκλησίας από των Σιμοσιτών. Τ. Μ.»

Από τότε επίσης χρονολογείται η χρησιμοποίησης άγγελιών δια την ανεύρεση χαμένων αντικειμένων, για τη ζήτηση υπηρετιών, την αγορά ή άλλα, αλόγων, σκύλων κλπ.

Ο Έρκανιστής

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ ΠΟΥ ΠΙΝΟΥΝ ΑΙΜΑ!

Η νυχτερίδες «χίμαιρες». — Ο τρόμος των οδοιπόρων. — Κοιμούνται την ημέρα και τη νύκτα πίνουν αίμα, — Η περιπέτεια ενός νέου οδοιπόρου.

Στο Βοτανικό κήπο των Παρισίων υπάρχει ένα είδος νυχτερίδας, οι οποίοι λέγονται «χίμαιραι» και προέρχονται από την Αμερική. Η νυχτερίδα είναι βέβαια ένα από τα ζώα, τα οποία ή προσηγορία προκαλεί απέχθεια στον άνθρωπο. Αλλά η σχέση μπορεί να έχει η κοινή νυχτερίδα που απαντάται στην Ελλάδα με τις χίμαιρες, οι οποίες είναι μεγάλες σαν κότες και όταν έχουν τα φτερά τους ανοιχτά έχουν μήκος 60-70 εκατοστών του μέτρου. Αλλοίμονο δε στους οδοιπόρους που θ' αναγκασθούν να σταματήσουν σε μια ερημιά στην οποία υπάρχουν από τις νυχτερίδες αυτές.

Όνομάστησαν χίμαιρες ακριβώς λόγω των ιδιοτήτων που έχουν και τις οποίες η μυθολογία απέδωσε στο φανταστικό εκείνο δν. Η νυχτερίδα αυτή δεν είναι τίποτε άλλο, κατά ένα διάστημα φυσιοβίτη, παρά μία τεραστία φτερωτή δβέλλα που ζει από το αίμα των ζώων και των ανθρώπων. Οι χίμαιρες κυρίως είναι άφρονες στην Κολομβία και τον Ισθμό του Παναμά!

Την ημέραν κοιμούνται και από βαθύς κλάδους των μεγάλων δένδρων, διαλέγοντας το μέρος όπου υπάρχει λιγότερο φως και περισσότερη ερημία. Εκείνος που μόλις βραδυάσει θα ζητήσει ασυλο και απ' το δένδρο τους θα κοιμηθεί και δε θα ξυπνήσει πιά. Σε διάστημα μίας ώρας η νυχτερίδα, θ' απομυζήσει όλα τα αίμα του, αφήνοντας έπειτα το σώμα του άψυχο, τροφή στα όρνια και τα σαρκόβора ζώα.

Αμα κουρασμένη από το αίμα ή νυχτερίδα ύπνώνεται βαρεία και ζητάει κρυφώνα μέσα στα πιο βαθιά φυλλώματα. Η νυχτερίδα αυτή πλάστηκε πολύ γόνιμη από τη φύση γεννάει κάθε φορά έξη ως οκτώ παιδιά και διαλέγει τότε τη φωλιά της στη σχισμάδα κανενός βράχου άπροσβάτου στα φειδιά και στα άλλα έρπητα, για τα οποία τα μικρά της είναι άσφα από τους καλύτερους μεζέδες. Έξη μήνες μετά τη γέννησή τους τα νεογνά της έχουν το μέγεθος και τις ιδιότητες των γονέων του.

Πρό όλγων έτών ένας νέος Αμερικανός όνομαζόμενος Μοράλις, επιστρέφοντας έμπικρος στην πόλη, ύστερα από μακρινή οδοιπορία, νυχτοήθηκε σ' ένα δάσος. Άξαφνα το αλόγο του χτυπάει σ' ένα δέντρο, πληγώνεται βαρεία και ο νέος πέφτει απ' αυτό άναίσθητος κάτω. Όταν συνήλθε έδρε πως είταν άδύνατο να περάσει τις πολύπλοκες άτραπές του δάσους πεζός και με τόσο βαθύ σκοτάδι. Αποφάσισε λοιπόν να σταθμεύσει κάτω από τα δέντρα.

Μάζεψε λίγα έξω κλαδιά, άναψε φωτιά για να απομακρύνει τα φειδιά και τ' άλλα θηρία, σκεπάστηκε με μια κουβέρτα και οι λίγο άπεκοιμήθη έρχωντας κάθε κίνδυνο.

Άμέσως τρεις νυχτερίδες άρχισαν να φτερουγίζουν γύρω από το κεφάλι του. Κατέβηκαν σιγά, πλησιάζαν το θύμα τους και τέλος προσκολληθήσαν άπάνω του. Η μία απ' αυτές, ή πιο μεγάλη, έκάθισε στο δεξί του ώμο και άφου πέρασε το ρύγχος της δια του περιλαίμιου του άρχισε να πίνει το αίμα τους, ενώ ή άλλες δύο άπομυζούσαν τις παλάμες του.

Και ενώ άποροροφούσαν με τις γλώσσες τους το ναπό αίμα, που έτρεχε άφθονο από τις πληγές, του έκαναν συγχρόνως να κάνουν τον ύπνο του πιο εύχρηστο και διαρκή.

Ευτυχώς ένας άλλος οδοιπόρος με τέσσερες Ίνδους όπλητες, περνούσε έμπικρος τη νύκτα εκείνη από το δάσος. Τους προσέλασε το φως της φωτιάς και έταβήξαν άπὸς αυτήν. Έτσι έβγασαν από μέρος όπου γινόταν το φοβερό δράμα. Οι Ίνδοι χωρίς να χρονοτριβούν έπέπεσαν κατά των τριών νυχτερίδων, ή οποίες βαρείες από το αίμα μόλις μπορούσαν να κινηθούν και τις έσκότωσαν με άναμμένο δαυλίους.

Ο Μοράλις μετά βίας κατόρθωσε να άνοίξει τα μάτια του, ή άπόλεια του αίματος τον είχε κάνει σχεδόν παράλυτο. Έβλεπε προχέως τις πληγές του και σ' ένα άυτοσέξδιο φορέο τον μετακίνησαν στο πιο κοντινό σπίτι. Ο δυστυχισμένος αυτός έβλεπε όλα κληρές ήμέρες βρισκότανε σε κίνδυνο και πέρασε πολύς καιρός ως ότου να ανακτήσει τας δυνάμεις του.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΝΑΝΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ιστορία των επί της γης. Οι Νάνοι κατά τον μεσαίωνα. Η ζωή των στας διαφόρους αλλόγ. Γάμοι μεταξύ νάνων. Αι ιδιοτροπίαι των. Νάνος έντός δέχματος γάτας! Νάνος το άνάστημα, Γολιάθ την δύναμιν. Ο Όβεν Φάρελ που έπούλησε ζών εισέτι τό... πτώμα του κτλ.

Στην ιστορία της αρχαιότητας, συχνά άπαντῶμεν περιγραφές περί ολοκλήρων λαών, οι οποίοι ήσαν νάνοι και κατοικούσαν πέραν της έρημου της Λιβύης, εις τας Ίνδιαις, στην Αίγυπτο και σε διαφόρους άλλους τόπους.

Περί των νάνων αυτών λαών κάμνουν λόγον και οι αρχαίοι συγγραφείς, άκόμη δε και πολλοί των νεωτέρων περιηγητών συνήγαγαν διαφόρους φυλάς με κοντό άνάστημα στην Αφρική. Η δόξα όμως των νάνων στην Εύρώπη και ή χρησιμοποίησις αυτών ως γελοιοποιών στας αλλόγ και στα δημόσια θέαματα άρχισε από του μεσαίωνα.

Γνωστότατος νάνος κατά την εποχήν αυτήν ήτο ο Νικόλαος Φερρύ, ο έπανομαζόμενος «Μπεμπέ», γελοιοποιός του βασιλέως της Πολωνίας Στανισλάου. Του νάνου αυτού ο σκελετός φυλάσσεται άκόμη και σήμερα στας άνατομικάς συλλογάς του Μουσείου της φυσικής ιστορίας.

Ο Bebe γεννήθηκε το 1711 στο Vosges, οι δε γονείς του ούδεν φυσικών έλλείψεων είχαν. Την ημέραν της βαπτίσσεως του τον έφεραν στην εκκλησία μέσα σ' ένα... πιάτο — τόσο ήσαν μικρούλης. Για λίκνον του χρησιμοποιούσαν ένα παπούτσι άνδρικό γεμάτο τριχες για να κρατάν ζεστό. Τόσο μικρό στόμα είχε ο Bebe ώστε ούδεποτε ήμπούσε να βυζάξη από την μητέρα του και γι' αυτό τον έτρεφαν με μία κατσούλα! Ο Bebe άρχισε να μιλά όταν ήταν δεκαοχτώ μηνών, πενταετής δε έξυγίσθη υπό του ιατρού της δουκίσσης της Λωρραίνης και εύρέθη βάρους 9 λίτρων και 7 ούγκιων άν και έφαινετο ως είκοσαετής. Όλα τα μέλη του σώματός του ήσαν καλώς σχηματισμένα, ήταν δε άκόμη και έμμορφούλης. Μνήμη είχε κατώτερον των συνομηλίκων του, πάθη δε πολλά και πρό πάντων ήταν λιαν δούδνμος. Άγαπούσε το χορό και την μουσικήν. Ο βασιλεύς της Πολωνίας άκουσε να μιλούν περί αυτού και έπέθυσε να τον ίδη. Του τον κουβέλλησαν στα άνάτορα και έτσι ο Bebe έμεινε πλέον εκεί, άγάπησε πολύ τον βασιλέα, και άνηγαθή η έπίσην ύπ' αυτού. Άυτο έτη πρό του θανάτου του, συμβάντος εν ηλικία 23 έτών, ο Bebe έμνηστεύθη μετά τινος κυρίας νάνου επίσης, είχε δε ύψος τότε 33 δακτύλων. Ο Bebe είχε υπόστη πρόωγον γήρας, πρό πάντων κατά το τελευταίον έτος του θανάτου του, έφαινετο λίαν καταβεβλημένος. Ο βασιλεύς Στανισλάος πολύ έλπιη ότι τον θανάτον του, και του άνήγειρε και μνημείον.

Η σύζυγος του Bebe, Θηρεσία Σουβαί, την όποιαν άναφέρουν ως παράδειγμα μακροβιότητος μεταξύ των νάνων είχε μνηστευθή μετά του Bebe κατά το 1761, άλλ' άν και ο Bebe απέθανε πριν τελεσθή ο γάμος, εν τούτοις έξηκολούθει να καλλίται Κυρία Bebe. Μετά έτη κάποιος έργολάβος θεάτρον έκαμε συμφωνία μαζί της να την έπιδεικνύη στον λαόν και να κερδίσουν χρήματα. Κατ' αυτόν τον τρόπον ή Θηρεσία παρουσιάσθηκε για πρώτη φορά στο κοινόν κατά το 1819, σε ηλικία έβδομήκοντα τριών έτών. Μαζύ της είχε την άδελφή της Βαρβάραν, κατά δύο έτη μεγαλύτεραν και ό- λίγον ύψηλότεραν αυτής. Άν κι' έφθαναν δε και άι δύο των σε μεγάλη ηλικία, εν τούτοις διετήρησαν την ζωηρότητα και εύθυμίαν της νεανιότητος των ηλικίας.

Νάνος δισήμος υπήρξε επίσης και ο Ιωσήφ Borulawshi, κόμης Πολωνός, γεννηθείς παρά το Cheliez στην Ρωσικήν Πολωνίαν το 1739. Κατείχε πολλά και ποικίλα προτερήματα, έγραφε δε άγλίστι τα «Απομνημονεύματά του» τα όποια άμέσως μετεφράσθησαν εις την γαλλικήν και έξεδόθησαν το 1788. Έκείνη ή οικογένειά του ήταν φτωχή, τον παρέλαβε κοντά της ή κόμισσα Ταρόν, και του έδωσε άρίστην άνατροφήν και παιδείαν, καθόσον και Borulawshi ήτο έξυπνότερος. Κατόπιν ένενα οικογενειακών ύποχρεώσεων, παρέλαβε τον Ιωσήφ ή κόμισσα Ουμέσκα, ή όποια δεκαπενταετή τον παρουσίασεν εις την Αυτοκρατορικαν Μαρίαν Θηρεσίαν.

Τόσον δε ήρεσαν αυτός στην Αυτοκρατορία, ώστε τον έπήρε στα γόνατά της σαν να ήταν βρέφος και τον ρώτησε τι άξιοπερίεργον ελδεν στη Βιέννη; Borulawshi άποκρίθηκε έξυπνότερα, ότι είδε πολλά άξιοπαράτηρητα πράγματα, περισσότερον όμως όλων αυτών προσέθεσε του έκαμεν περιεργή εντύπωση, ότι αυτή την ίδια στιγμή έβλεπε. — Καί τι είναι αυτό που βλέπεις αυτή τη στιγμή και σου φαίνεται τόσο περίεργο; ρώτησεν ή Θηρεσία. Και το αχίνης νάνος άποκρίθηκε : — «Τό να βλέπω ένα άνδρικόσκιό σαν και μένα να καθόμαι στα γόνατα μιας τόσο μεγάλης κυρίας!» Η Αυτοκρατορία πολύ εύχαριστήθη εκ της άπαντήσεως και όταν ο νάνος άνεχώρησε τῷ έδώρησε ένα διαμαντένιο δακτυλίδι. Έστερα ή κόμισσα Ουμέσκα μετά του Borulawshi μετέβη εις Λουμβέρην όπου ο βασιλεύς Στανισλάος, συγγενής της, προσέφερε φιλοξενίαν και σ' αυτήν και στον νάνον της, στα άνάτορα του, στα όποια κατ' εκείνην την εποχήν κατοικούσε και ο άνοτερος μνημονευθείς νάνος Bebe, όστις ήτο όλγων ύψηλότερος του Borulawshi. Την εποχήν αυτήν ο Borulawshi ήταν είκοσι και ένος έτους. Είς την αχίν αυτήν ο βασιλεύς της Πολωνίας συνεδέρθη δια στενής φιλίας με τον Bebe, όστις όμως βραδυτέρων τον έξηλοτύπει ύπερβολικά. Τόν έμίσησε μάλιστα όταν έδεν ότι ο βασιλεύς τον προτιμούσε περισσότερο από αυτόν.

Μιά ήμέρα που και οι δύο νάνοι βρισκόντουσαν στο δωματίον

του βασιλέως, ο Στανισλάος ρώτησε τον Borulawshi περί πλείστον πραγμάτων, άπήντησε δε αυτός σ' όλας τας ερωτήσεις λογικά και έξυπνα.

— Ίδες Bebe, είπεν τότε ο βασιλεύς, τι διαφορά υπάρχει μεταξύ σας. Ο Borulawshi είναι άξιαγάπητος, εύθυμος, εύχάριστος και πεπαιδευμένος, ενώ συ δέν είσαι παρά μόνον μία μικρή μηχανή!

Ο Bebe δέν άπήντησε τίποτε. Κατάπτε την προσβολή αυτή, άλλ' όρκίσθηκε να εκδικηθή και όταν ο βασιλεύς βγήκε απ' το δωματίον του, πλησίασε σιγά τον Borulawshi και άρπάζοντάς τον από την μέση θέλησε να τον ρίξη στο άναμμένο τζάκι. Ο Borulawshi όμως ήταν δυνατώτερος και υπερασπίσθηκε όσο μπορούσε. Ο θόρυβος του καυγά των δύο νάνων έφθασε μέχρι του Στανισλάου, ο όποιος έτρεξε τούς έχώρισε και διέταξε τον Bebe να μη φανή πλέον μπροστά του. Και συνεχώρησε μὲν ο βασιλεύς μετά τινα καιρόν τον Bebe, άλλά με την συμφωνίαν ότι θα ζητούσε από τον Borulawshi δημόσια συγγνώην. Η λύτη την όποιαν έδοκίμασε λόγω της ταπεινώσεως ταύτης ο Bebe έπέφερε πειθ γοήγορα τον θάνατον του.

Ο Borulawshi εξακολούθησε κατόπιν να περιέρχεται μαζί με την κόμισσα τας κυριώτερας εύρωπαϊκάς πόλεις, όπου όλοι έτρεχαν να τον δούν και να τον θαυμάσουν. Έπειτα από λίγο καιρό έννημφεθη με μία γαλλίδα εκ της ακολουθίας της κόμισσης Ουμέσκα, και απέκτησε δύο τέκνα. Απέβισε δε στην Άγγλια το 1837 σε ηλικία 98 έτών. Κατά το γήρας αυτού παραδόξως το άνάστημά του άνεπτύχθη όλίγον.

Έτερος νάνος, επίσης γνωστός, είχε και ο Jeffrey Hudson, γεννηθείς κατά το 1616. Εκ της οικογενείας του μόνος αυτός έγεννήθη τοιούτος! Όταν ήταν 8 χρόνων, ο πατέρας του τον παρουσίασε στην δούκισσα Βούλινγκχαμ, στην όποια τόσο άρεσεν, ώστε τον έξήτησεν από τον πατέρα του. Ο πατέρας του Jeffrey έτσι φτωχός καθώς ήταν δέν δυσκολεύθη να της τον παραχωρήση και έτσι ο μικρός Jeffrey αντίλλαξε τα φτωχικά ένδύματά του με μεγαλοπρεπή μετάμνια και έπήρε στην ύπηρεσία του δύο υπηρέτας. Για τον νάνον αυτόν διηγούνται τα εξής : Όταν ήταν μικρός κάποιος άστειος τον έπλυναν στο δέρμα της γάτας κάποιας φιλάρας γήρας και τον άκούμπησαν στο τζάκι της. Η γοηά είχε στο τραπέζι της καλεσμένες παλιές φιλενάδες της. Έξαφνα γύρισε προς τον δίδην γάτον, νομίζονσα πως είχε ο πολυαγαπημένος της τριζίκος και του έδωσε ένα κομμάτι κρέατος. Εύχαριστώ, είπε ο νάνος μέσα απ' το τομάρι της γάτας. Όταν πεινάσω έξω να φάω μόνος μου! Συγχρόνως δε έπήδησεν έλαφρώς επί της τραπέζης. Το τι έπηκολούθησε δέν περιγράφεται. Αι δυστυχισμένες γήρες φοβήθηκαν τόσο ώστε το έβαλαν στα πόδια κραυγάζονσαι γοεφώς.

Όλίγον καιρόν μετά τους γάμους του, ο βασιλεύς της Άγγλίας Κάρολος Α' περιηγήτο την Άγγλιαν μετά της νεαρής συζύγου του «Ερρικέτης Μαρίας. Έτυχε δε να φιλοενηθή υπό του δούκου Βούινγκχαμ, στις πόες τιμήν του έδωσε πολλές μεγαλοπρεπείς έσοδάς και συμπόσια. Σ' ένα των συμπολίων αυτών ο Κάρολος είδε τον Jeffrey, προς μεγίστην του έκπληξιν, να βγαίνει μέσα από ένα κυμαρικό όπλισμένος από κεφαλής μέχρι ποδών ως ίππότης. Τόσον το άσπειον αυτό ποδών και ο νάνος άρεσαν πολύ στην Βασίλισσα, ή όποια τον ζήτησε και τον πήρε ως ακόλουθόν της. Μία μέρα ο βασιλεύς εύρισκόμενος εις εύθυμίαν έδωσε στον νάνον αυτόν τίτλο του ίπποτου, χάριν άπειστότητος. Ο νάνος όμως το πήρε άπάνω του και περιφρόνησε τον φτωχόν και άσημον πατέρα του. Ο Κάρολος πληροφορηθείς τοῦτο τον έτιμώρησε σκληρώς.

Κατά το 1614, όταν μετά την άγγλικήν επανάστασιν και την καρόσημην Καρόλου του Α' η Βασίλισσα Έρρικέτη Μαρία κατέφυγεν στην Γαλλίαν, ο Jeffrey, πατός της ως πάντοτε ακόλουθος, την ήκολούθησε στο δρόμο όμως προσεκάλεισεν εις μονομαχίαν εθελώντινα Grotts καλούμενον, όστις μισοτρόπος καθ' όταν το ταξείδιον τον ήνώχλει δια πρόσβολών και ειπαγγελιών. Του Grotts δεχθέντος την μονομαχίαν, ο Jeffrey έχων άνα χείρας οβόλησεν άνέβη έφ' ίππου, έπυροβόλησε και έφόνευσεν τον Grotts, προς μεγίστην των παρισταμένων έκπληξιν.

Ο Jeffrey απέβισε εν στο Λονδίνο το 1682 σε ηλικία 63 έτών στις φυλακάς του Ουεστμίνστερ, όπου είχε ριφθή ως συνένοχος αννομίας κατά του Πάπα.

Περίεργος επίσης νάνος καταγωγής, με δύναμιν «Ηρακλέους» ήτο στο Λονδίνο κατά το 1735. Κατήγετο εξ Ισπανίας και όνομαζέτο Όβεν Φάρελ. Ο Όβεν είχε άνάστημα ά ποδών και 9 δακτύλων. Εν τούτοις μία ήμέρα, προς μεγίστην των παρισταμένων έκπληξιν, έσώκωσε τέσσαρας άνδρας, δύο με το κάθε του χέρι! Τον συνεβούλευσαν τότε να επιδεικνύεται εις τας πόλεις, ως άξιοπερίεργον δημούργημα της φύσεως. Την συμβούλην αυτήν την άκολούθησε άκριτό καιρόν. Αργότερα έαναγύρισε στο Λονδίνο, όπου έπειδή ήτο λίαν όκνηρός, έξησαν άθλως, έπαύσαν στους δρόμους. Απέβισε κατά το 1742. Έτη τινά πρό του θανάτου του είχε πώληση το σώμα του αντί μικρής συντάξεως εις ένα χειρούργον!...

Αυτά περί των ιστορικών νάνων. Υπάρχουν όμως και άλλοι πλην αυτών, άκριτά σημαντικοί, θα άσοληθώμεν δε με την ζήτην των, τα έργα και τας ήμέρας των στο προσεχές φύλλον.

Ο Ιστορικός

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ!

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΓΑΛΑ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΗ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

Δίδοντες στα παιδιά σας γάλα „ΟΛΛΑΝΔΙΑ” τὰ ἔχετε πάντοτε εὐρωστὰ καὶ ὑγιᾶ. Τοὺς παρέχετε δὲ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν πάντοτε διάφορα χροῖμα ΔΩΡΑ, καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ διανεμηθοῦν τὸν χειμῶνα εἰς ὅσους παρουσιάσουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τὰς ΕΤΙΚΕΤΑΣ τῶν κυτίων τοῦ γάλακτος.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ “ΟΛΛΑΝΔΙΑ,”

ΓΑΛΑ-ΒΟΥΤΥΡΟΝ

**ΔΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΔΥΣΗ**

Ο ΠΑΥΛΙΔΗΣ

46^α ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 46^α

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.
Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκάεξα-
ετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαιτέρας
κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸν
Κεφαλληνίας 15α. Ὁραὶ 8—10 π. μ.
καὶ 4—6 μ. μ.

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ, Παι-
δίατρος—Παθολόγος Ἀχαρνῶν 152β.

Τὰ περίφημα Συριανὰ λουκούμια
ΔΑΝΙΟΛΟΥ τὰ ὁποῖα ἐθαυμάσθη-
σαν εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς Βιέννης καὶ
εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ «Μπουκέ-
του» ἔγιναν ἀπαραίτητα γιὰ κάθε
ἐκλεκτὴ οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ
τοῦ Πειραιῶς.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφό-
ρων Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βι-
βλιοδέτησιν, δύνανται νὰ τὰ ἀποστέλ-
λωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυπογρα-
φεῖα τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ὁποῖου
τὸ Βιβλιοδετικὸν τμήμα ἀναλαμβάνει
νὰ τὰ βιβλιοδετῇ με στερεότητα
καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΟΙ ΦΙΛΟΜΟΡΟΙ

Ὁ Διδάσκαλος τοῦ Βυλίου
δολίνου Κιθάρας κ. ΜΑΥΡΟ-
ΤΗΣ ἐπαναλαμβάνει τὰς πα-
ρὰ τῶν μαθητῶν παραδόσεις
παρ' αὐτοῦ. Σύστημα Βυλίου
Ἐκμάθησις Μανδολίνου κ.
Πληροφορίαι
Προαστείου 41. Ὁραὶ : 9-11 π.
Χαρὶλ. Τρικοῦπη 4. Ὁραὶ :

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΕΧΝΗΣ
ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 10
ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟ
ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ
Γωνία Μυλλέρου-Καραμεικού (Μέγαρον νοσημετην)

Νηπιαγωγείον, Δημοτικόν, Ἑλληνικόν, Γυμνάσιον, Ἐμπορικὴ Σχολή, Ἡμερήσια
ἐσπερινὰ τμήματα ξένων γλωσσῶν, Καλῶν Τεχνῶν καὶ Βιοτεχνίας.